

La diòcesi de Terrassa celebra el dia de l'Apostolat Seglar

El diumenge dia 19 de maig, Solemnitat de Pentecosta, la diòcesi de Terrassa va celebrar el Dia de l'Apostolat Seglar. A les 5 de la tarda, a la Sala Capitular, es va presentar l'*Itinerari de Formació cristiana d'adults*. A les 6, Mons. Elías Yanes, arquebisbe emèrit de

Saragossa pronuncià una conferència sobre formació cristiana i espiritualitat laïcal, seguida de diàleg. Hi assistiren prop de 200 persones, representants de 31 moviments i associacions laïcals amb presència a la diòcesi, convocats pel Sr. Bisbe a través de la Delegació de l'Apostolat Seglar. A les 8 del vespre Mons. Josep Àngel Saiz presidí la celebració de l'Eucaristia a la Catedral en la seva festa titular. Concelebraren Mons. Elías Yanes, Mons. Salvador Cristau, delegats episcopals i consiliaris.

GLOSSA

Colònies i campaments, llavor de futur

Quan, arribat el mes de juny, parles amb responsables de centres d'esplai o agrupaments escoltes de moviments d'Església —i amb els seus monitors o caps—, no és gens estrany que la conversa derivi cap als campaments i les colònies d'estiu que s'aproven i cap als neguits i treballs que en comporta la preparació. Són unes activitats educatives consolidades, que ofereixen un servei que abraça les necessitats educatives en el lleure d'infants, adolescents i joves i que complementen la formació que els nois i les noies reben a la família, a l'escola, a la parròquia i al moviment. Aquesta consolidació ha d'anar lligada a un sentit de responsabilitat per a tots els qui, d'una manera o una altra, hi estan involucrats, per tal que aquest patrimoni no sigui només una herència molt valuosa, sinó una veritable llavor de futur social i eclesial.

Caldria que tots els que hi treballen aprofundissin, cada cop més, en el seu compromís educatiu. Vetllar per alguna cosa més que fer unes activitats. Sense activitat no hi ha educació, però l'activisme tampoc no educa. De la mateixa manera que cal animació, l'animació és totalment estèril sense un projecte global. Això significa, doncs, que no s'ha de renunciar mai a cercar una formació global de la persona, en totes les seves dimensions. En altres paraules, cal actuar sempre amb

fidelitat a uns objectius que han de ser fills d'unes opcions assumides interiorment i no només afirmades intel·lectualment, perquè això és el que defineix una tasca personal i el tarannà d'un grup i d'un moviment: estructurar un projecte educatiu amb identitat.

Ara bé, només és possible la identitat educativa d'una institució si els que s'hi mouen fan del seu projecte un estil de vida. Un educador veritable no *fa* d'educador, és educador. Cal renovar diàriament el compromís educatiu que significa ser monitor i, més en concret, d'una entitat d'Església. Només així s'entén que no n'hi ha prou amb l'especialització tècnica, sinó que s'ha d'acceptar íntimament la disposició a fer de la pròpia presència educativa un mestratge: acompanyar la vida d'infants i adolescents tot transmetent les conviccions bàsiques i ensenyant a valorar i actuar amb autonomia personal. Mestratge, en definitiva, que no és possible sense un equilibri personal fruit de l'arelament en l'Evangeli, en el dir i fer de Jesús i en el testimoni personal. Jesús, model de persona, bon monitor i monitor bo, alegre, motivador, pacient, didàctic... que treballa en equip, que sempre hi és a totes i fins al final. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat» (1Jn 3,18).

Enric Puig i Jofra, SJ

ANEU MAR ENDINS

Quatre noves parròquies

El proper dissabte, 15 de juny, s'acompleix el novè aniversari de la creació de la nostra diòcesi de Terrassa. Coincidint amb aquest dia constituïrem quatre noves parròquies. Són quatre noves comunitats cristianes que d'aquesta manera assolixen una maduresa en la realització de la seva missió: la de la Mare de Déu del Roser, de Cerdanyola del Vallès; la de Sant Joan Baptista, de Mirasol, al terme municipal de Sant Cugat del Vallès; la de la Mare de Déu de les Arenes, ubicada a un barri de la ciutat de Terrassa, i la Sant Francesc d'Assís, al barri de Bellavista de les Franqueses del Vallès.

Aquestes noves parròquies no comencen de zero. Es troben en barris relativament nous amb una població creixent. Fa uns anys van sorgir-hi algunes obres cristianes i es varen construir esglésies. Vull agrair la seva feina als qui varen començar a «construir» en aquests llocs, en el sentit material i, sobretot, en el sentit pastoral i espiritual. Donem gràcies a Déu perquè podem recollir el fruit dels treballs d'aquelles persones, ara que estem celebrant l'Any de la Fe. També he d'indicar que les quatre comunitats han sol·licitat ser constituïdes com a parròquies. Des del bisbat hem atès aquesta petició i s'han consultat els organismes pertinents.

La parròquia és una comunitat de fidels dintre de l'Església particular que el bisbe encomana a un rector. Aquesta comunitat es reuneix al voltant de la Paraula de Déu i de l'Eucaristia i els altres sagraments; viu en comunió compartint els seus béns i es projecta ajudant els necessitats. A la parròquia també s'ensenya la doctrina cristiana i es transmet la fe. La parròquia és una comunitat de comunitats i ha de propiciar la unitat de totes les diversitats que es troben en ella i que per ella queden inserides en l'Església universal. D'altra banda, és una comunitat que ha de viure en una conversió contínua.

Encara que per a alguns la parròquia com a tal és una estructura superada, no podem oblidar que és l'última localització de l'Església, la seva expressió més visible i immediata, el seu rostre més proper. La parròquia no és l'edifici, el territori o l'estructura, sinó que és la construcció de pedres viues, la comunitat formada per les persones que la integren. Per això cal més que mai que redescobrim la parròquia com a comunitat cristiana local, el la qual hi és present i operant el misteri de Crist i de l'Església.

Vivim en un món en canvi constant. Però malgrat els canvis profunds que han experimentat els nostres pobles i ciutats, malgrat les dificultats que sofrim en l'acció pastoral, les nostres parròquies segueixen essent una referència important per al poble cristià i també per als no creients. S'hi acosten els immigrants cercant ajuda, segurs que seran ben rebuts. Segueixen acudint-hi els fidels batejats amb més o menys perseverança, trobant, però, sempre les portes obertes.

Per això podem dir que les nostres parròquies tenen present i futur i que estan cridades a ser ferment evangelitzador i a mantenir el seu paper, tan important, d'integració social com una gran família, com una casa oberta a tothom, com una font enmig de la plaça —segons una expressió feliç del beat Joan XXIII— que ajuda tothom a calmar la set de pau, d'amor i de transcendència.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

MIQUEL RAMÓN FUENTES

Premi Bellarmino

Mn. Miquel Ramón és formador del Seminari Conciliar de Barcelona i professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL). Ha defensat la tesi doctoral, *El concepte de funció en biologia. Marc teòric i estudi d'un cas*, a la Universitat Gregoriana de Roma (PUG). Ha rebut el Premi Bellarmino, que s'atorga cada any a les dues millors tesis: una de teologia i una de la resta de facultats.

Què és el Premi Bellarmino?

El nom li ve del cardenal Roberto Bellarmino, un dels primers rectors de la PUG. La meua tesi, de filosofia, pertany al segon grup.

Què tractes a la tesi?

La tesi intenta establir algunes categories per al diàleg entre la filosofia i la biologia. Proposo un exemple de biologia molecular on, tot analitzant-lo des del punt de vista de la filosofia, ens permet veure com la biologia no es redueix exclusivament a les característiques físiques i químiques dels seus components materials, sinó que és necessari també un ordre, una estructura formal que és relativament independent de la matèria, però absolutament necessària per a la seva funcionalitat.

És possible l'entesa entre la ciència i la fe?

Sí que ho és. La fe i la ciència no es contraposen, sinó que són dues formes complementàries de mirar la realitat. Són dos mètodes diferents d'aproximar-nos al món. Passa com amb un quadre: podem limitar-nos a examinar químicament els colors de la seva superfície o bé fer una passa enrere i admirar l'obra en tota la seva esplendor. Un mètode no anul·la l'altre; al contrari, l'enriqueix.

Oscar Bardaji i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (III)

Santifica el teu nom

El que va començar per a Moisès a la vora de la bardissa ardent en el desert del Sinaí, s'acaba en la bardissa ardent de la creu. Realment, podem adreçar la paraula a Déu en el seu Fill encarnat. Ell forma part del nostre món. Ell s'ha lliurat a les nostres mans. Així, entenem què volem dir quan demanem que sigui santificat el nom de Déu. Es pot abusar del nom de Déu, i d'aquesta manera podem desfigurar la imatge de Déu. Com més ell es dona a les nostres mans, més podem eclipsar la seva llum.

Martin Buber va dir un dia que, a la vista de tots els abusos infames comesos en el nom de Déu, l'home ja hauria d'haver perdut el valor d'invocar-lo. Però ja no parlar més d'ell seria rebutjar clarament l'amor que ens ofereix. Només amb la més gran veneració, diu Buber, podríem recollir els fragments del seu nom profanat i intentar així purificar-lo. Nosaltres sols no ho podem fer, això. Només podem pregar que ell mateix no deixi que s'apagui la llum del seu nom en aquest món.

Aquesta petició és també per a nosaltres un gran examen de consciència: com tracto jo mateix el sant nom de Déu? Em presento temorós davant el misteri de la bardissa ardent, davant la seva incomprendible proximitat, encara més davant la seva presència en l'eucaristia, que realment és posar-se a les nostres mans? Vetlló per evitar que la santa companyia de Déu amb nosaltres no s'abaixi en el llot, sinó que ens alci a la seva santedat i puresa?

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

«El segle XXI serà místic o no serà»

Per més que alguns dels nous fenòmens facin basarda, no s'ha de demonitzar el reencantament postmodern, ja que en conjunt posa de manifest l'anhel d'Absolut que impregna la condició humana. Malgrat els re-cels que desvetllen les noves religiositats, el cristianisme no pot desapropiar aquesta oportunitat per enriquir-se i alhora compartir la seva experiència.

Les espiritualitats alternatives el poden ajudar a adonar-se del valor de l'experiència espiritual i recuperar així el patrimoni místic conservat en la seva tradició. Cal completar la intuïció d'André Malraux, segons la qual «el segle XXI serà místic o no serà», amb la corresponent de Karl Rahner: «El cristià del segle XXI serà místic o no serà.»

El nou context facilita el camí de diàleg del cristianisme amb les altres grans tradicions religioses. Potser sigui el moment de descobrir en els altres creients no pas uns veïns incòmodes, sinó uns companys de viatge amb qui avançar junts pel camí vers l'Etern.

D'altra banda, el cristianisme no pot renunciar als avenços de la modernitat, que ha de continuar nodrint-ne el pensament. El discurs de la Il·lustració no està ni de bon tros esgotat. Fins i tot és possible que els cristians l'hagin de preservar tal com van fer amb el llegat clàssic durant l'edat mitjana.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Paraula de Déu és l'estrella polar que ens assenyala la ruta

Sortides de la crisi. Propostes per a una economia solidària». Aquest va ser el tema de l'última sessió del seminari «Societat, creença, pensament», a la Sala Pere Casaldàliga (Claret). L'enfocament va ser l'ésser humà amb una vida digna. La paràbola del Bon Samarità va il·luminar la temàtica.

Per a un jueu, qui és el proïme! És tot membre del poble de Déu (*Ex 20,16s*). Per a aquesta paràbola, tothom qui s'atansi als altres amb amor és veritable proïme, encara que sigui un estranger. El sacerdot i el levita, experts en la llei, passen de llarg. El seu cor no estava convertit al Déu de la misericòrdia. Al contrari, el qui estima, paradoxalment, és un samarità, un estranger odiat pels jueus. És veritat que ell no té els coneixements de la llei que tenen els sacerdots i els levites, però se'n compadís. Té un cor compassiu que sap expressar-se a través d'un amor eficaç. L'amor compassiu (*Lc 10,37*) davant els pobres i els pecadors és, segons Lluc, un dels trets de Déu (*Lc 1,54; 6,36*) i l'explicació que Jesús adopta davant els pobres i pecadors (*Lc 17,13; 18,38*). Aquesta misericòrdia, cal que passi damunt de qualsevol altra consideració en la vida concreta dels deixebles de Jesús. En aquest gest del samarità, l'Església de tots els temps hi reconeix un aspecte fonamental de la seva missió: la d'aixecar tots els homes i les dones caiguts pels camins de la història.

P. Ignasi Ricart

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.
- 11. ■ **Dimarts** [Ac 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 5, 13-16]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858).
- 12. ■ **Dimecres** (□ Tortosa) [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.
- 13. □ **Dijous** [2Co 3,15-4,1.3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.
- 14. ■ **Divendres** [2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.
- 15. ■ **Dissabte** [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37]. Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Bernilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.
- 16. ■ **† Diumenge vinent**, XI de durant l'any [2Sa 12,7-10.13 / Sl 31 / Ga 2,16.19-21 / Lc 7,36-8,3 (o més breu: 7,36-50)]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.

DIUMENGE X DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,17-24)

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreuà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: «Per què et ficaves amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meua per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill». Ell li digué: «Dóna-me'l». Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu, ¿fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?» Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell». El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu». La dona digué a Elies: «Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies.»

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics: / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mutat en joia les meves penes. / Senyor, Déu meu, us lloa- ré per sempre. R.

Resurrecció del fill de la viuda. Miniatura del Missal del cardenal Cisneros, Biblioteca Nacional (Madrid)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 1,11-19)

Germans, vull que ho sapigieu: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatriotes de la meua edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè jo l'anunciés als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 7,11-17)

En aquell temps Jesús se n'anà a un poblet anomenat Naïm. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veié, se'n compadi i li digué: «No ploris». El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: «Jove, aixeca't». El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: «Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta». Deien també: «Déu ha visitat el seu poble». Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

▶ Lectura del libro primero de los Reyes (1Re 17,17-24)

En aquellos días cayó enfermo el hijo de la señora de la casa. La enfermedad era tan grave que se quedó sin respiración. Entonces la mujer dijo a Elías: «¿Qué tienes tú que ver conmigo?, ¿has venido a mi casa para avivar el recuerdo de mis culpas y hacer morir a mi hijo?». Elías respondió: «Dame a tu hijo». Y tomándolo de su regazo, lo subió a la habitación donde él dormía y lo acostó en su cama. Luego invocó al Señor: «Señor, Dios mío, ¿también a esta viuda que me hospeda la vas a castigar haciendo morir a su hijo?». Después se echó tres veces sobre el niño, invocando al Señor: «Señor, Dios mío, que vuelva al niño la respiración.» El Señor escuchó la súplica de Elías: al niño le volvió la respiración y revivió. Elías tomó al niño, lo llevó al piso bajo y se lo entregó a su madre diciendo: «Mira, tu hijo está vivo.» Entonces la mujer dijo a Elías: «Ahora reconozco que eres un hombre de Dios y que la palabra del Señor en tu boca es verdadera.»

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado, / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles, suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad de por vida. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí, / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas; / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 1,11-19)

Os notifico hermanos que el evangelio anunciado por mí no es de origen humano; yo no lo he recibido ni aprendido de ningún hombre, sino por revelación de Jesucristo.

Habéis oído hablar de mi conducta pasada en el judaísmo: con qué saña perseguía a la Iglesia de Dios y la asolaba, y me señalaba en el judaísmo más que muchos de mi edad y de mi raza, como partidario fanático de las tradiciones de mis antepasados. Pero cuando Aquel que me escogió desde el seno de mi madre y me llamó a su gracia, se dignó revelar a su Hijo en mí, para que yo lo anunciara a los gentiles, en seguida, sin consultar con hombres, sin subir a Jerusalén a ver a los Apóstoles anteriores a mí, me fui a Arabia, y después volví a Damasco.

Más tarde, pasados tres años, subí a Jerusalén para conocer a Pedro, y me quedé quince días con él. Pero no vi a ningún otro Apóstol excepto a Santiago, el pariente del Señor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,11-17)

En aquel tiempo, iba Jesús camino de una ciudad llamada Naïm, e iban con él sus discípulos y mucho gentío. Cuando estaba cerca de la ciudad, resultó que sacaban a enterrar a un muerto, hijo único de su madre, que era viuda; y un gentío considerable de la ciudad la acompañaba. Al verla el Señor, le dio lástima y le dijo: «No llores.» Se acercó al ataúd (los que lo llevaban se pararon) y dijo: «¡Muchacho, a ti te lo digo, levántate!» El muerto se incorporó y empezó a hablar y Jesús se lo entregó a su madre. Todos, sobrecogidos, daban gloria a Dios diciendo: «Un gran Profeta ha surgido entre nosotros. Dios ha visitado a su pueblo.» La noticia del hecho se divulgó por toda la comarca y por Judea entera.

COMENTARI

Jove, aixeca't

El relat evangèlic ens rememora la resurrecció d'un jove difunt, fill d'una vídua del poblet galileu de Naïm, a prop del Tabor.

Ja a l'Antic Testament els profetes Elies i Eliseu havien estat protagonistes de la resurrecció de joves, fills de mares desconsolades. Un d'aquests relats el llegim avui com a primera lectura i preparació de l'evangeli.

El profeta Elies amb la seva pregària confiada i els seus gestos d'escalf retorna l'ànima al jove difunt. Això provoca la confiança de la mare en el profeta, que queda ratificat com a enviat del Senyor.

Jesús porta a plenitud l'Antic Testament. Si el profeta Elies revivifica el noi amb els gestos i la pregària, Jesús ressuscita el difunt amb la força de la seva paraula; el seu mot d'ordre resulta efectiu. Mentre el profeta prega Déu, l'únic que pot retornar a la vida un difunt, Jesús, en canvi, per la seva voluntat, expressada en l'ordre que dóna, és el qui ressuscita el jove.

La reacció de la gent resulta lògica. Una tal manifestació de poder diví provoca, alhora, l'esglai i la lloança. L'esglai perquè obre la porta a un poder totalment transcendent a les possibilitats humanes. La lloança perquè aquest poder apareix com a benèfic i salvador de les febles humanes.

El relat conclou amb una confessió de fe per part de la gent: Déu ha visitat el seu poble. La «visita de Déu» és una expressió de l'Antic Testament per significar la decisió de salvar el poble en una situació difícil: així, Déu visita el poble esclau a l'Egipte, i el visita igualment quan els enemics el mantenen subjugat, per tal de salvar-lo. En Jesús, Déu ha visitat i redimit el seu poble. D'aquesta manera, la profecia de Zacaries, el pare de Joan Baptista, s'ha acomplert (cf. Lc 1,68.78).

En Jesús se'ns fa present el Déu de la vida que vol que la humanitat sofrent s'aixequi de les seves nafres, i, per això, també nosaltres el lloem.

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 8, a les 18 h. Clou el curs de catequesi sobre el Credo amb motiu de l'Any de la Fe a la parròquia de Sant Salvador de Polinyà.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Salvador de Polinyà.

Aquest diumenge dia 9, a les 11 h. Celebra l'Eucaristia de la XXX Romeria de la Virgen de Gracia a l'ermita de Sant Vicenç de Jonqueres (Sabadell).

A les 18 h. Celebra l'Eucaristia en el 5è Aplec de Famílies al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell.

Dimarts dia 11, a les 12 h. Presideix la reunió de delegats de Pastoral Vocacional de les diòcesis amb seu a Catalunya, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Del dimarts dia 11 al dijous dia 13. Viatge a Roma.

Dissabte dia 15, a les 12 h. Presideix la trobada de diaques permanents de la diòcesi a la Casa de la Sagrada Família de Rubí.

A les 19.30 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Pere de Rubí.

Diumenge dia 16, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Quirze i Santa Julita a Sant Quirze del Vallès en el Mil·lenari de la parròquia.

▶ NOTÍCIES

Mons. Saiz Meneses pronuncia el pregó de la Antigua. El divendres dia 11 de maig, Mons. Saiz Meneses va pronunciar el pregó d'inici de les festes de la *Hermandad Nuestra Señora de la Antigua*. L'acte va tenir lloc a l'església parroquial de Sant Martí de Cerdanyola. L'acompanyà Mn. Joan Carles Montserrat, rector i vicari episcopal. Hi assistí la Sra. Alcaldessa de Cerdanyola. En acabar el Sr. Bisbe rebé la medalla de la Hermandad.

El Sr. Bisbe presideix l'Aplec de la Salut. El dilluns dia 13 de maig, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va

La Schola Cantorum de Terrassa. El diumenge dia 12 de maig, solemnitat de l'Ascensió del Senyor, la Schola Cantorum de Terrassa va participar a la missa de les dotze a la Catedral del Sant Esperit cantant en gregorià els propis del dia i l'ordinari de la missa. Amb aquesta celebració va cloure les actuacions litúrgiques d'aquest curs. Celebrà l'Eucaristia Mn. Fidel Catalán, rector de la parròquia.

Mons. Saiz Meneses presideix el lliurament de premis del Concurs Bíblic.

El dissabte dia 18 de maig, el Sr. Bisbe de Terrassa presidí l'acte de lliurament de premis del XXVIII Concurs Bíblic organitzat pel Grup Avant de la Federació de Cristians de Catalunya a Terrassa. En el centre cultural de Terrassa es lliuraren els premis de la diòcesi de Terrassa i de l'arxidiòcesi de Barcelona. Simultàniament es va fer el mateix a les altres diòcesis amb seu a Catalunya, excepte a Lleida on s'havia fet el dia 11 de maig. L'edició d'enguany portava el lema «Jo amb les obres et mostraré la meua fe», emmarcat en l'Any de la Fe. Hi ha participat 64.546 infants i adolescents de 650 col·legis i un grup important d'escoles.

Confirmacions a la parròquia de Sant Josep de Terrassa. El vespre del 18 de maig, Vigília de la Pentecosta, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Josep, al barri de Can Palet de Terrassa, i administrà el sagrament de la

presidir a les 11.30 h la celebració de l'Eucaristia al Santuari de la M.D. de la Salut, amb motiu de l'Aplec de la ciutat de Sabadell. Va estar acompanyat per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, Mn. Manuel Fuentemilla, rector del Santuari i un bon nombre de preveres. Després de la missa i acompanyat pel Sr. Alcalde assistí a la recepció oficial de la festa d'enguany.

Confirmació a vint-i-un joves d'aquella comunitat parroquial.

El Sr. Bisbe presideix el Rosari en la Romeria del Rocío a Montcada i Reixac. El diumenge 19 de maig a les 12 de la nit, Mons. Saiz Meneses presidí a Montcada i Reixac el Rosari amb motiu de la festa de la Mare de Déu del Rocío a Catalunya. Al matí, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, havia celebrat la missa a les 10. Mons. Saiz Meneses va estar acompanyat per Mn. Joan Carles Montserrat, vicari episcopal i per Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller. El Sr. Bisbe va saludar els responsables de la Federació de Centres Andalusos a Catalunya (FECAC).

▶ AGENDA

13 Aniversari de la mort de Mn. Francesc Cima. El dissabte dia 15 de juny, a les 12 h, a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Gisclareny (Bisbat de Solsona): Celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa. Mn. Francesc Cima fou prevere destinat a la parròquia del Sant Esperit de Terrassa. Apòstol dels joves, fundà el *Casal del Roser* a la rectoria de Gisclareny, poble on volgué ser enterrat.

Pregària a l'estil de Taizé. Diumenge dia 16 de juny a les 8 del vespre a la Pquia. de Sta. Maria de Rubí.

Pregària per la Pau a Sabadell. Dimecres dia 19 de juny a les 20.30 h. Organitzada per l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud i acollida per l'església Baptista del Redemptor (c/ Moratín 105, Sabadell), dintre de les Pregàries per la Pau que es fan periòdicament a Sabadell.

REMAD MAR ADENTRO

Cuatro nuevas parroquias

El próximo sábado, 15 de junio, se cumple el noveno aniversario de la creación de nuestra diócesis de Terrassa. En coincidencia con este día constituiremos cuatro nuevas parroquias. Son cuatro nuevas comunidades cristianas que así alcanzan una madurez en la realización de su misión: la de la Mare de Déu del Roser, de Cerdanyola del Vallès; la de San Juan Bautista, de Mirasol, en el término municipal de Sant Cugat del Vallès; la de la Mare de Déu de les Arenes, ubicada en un barrio de la ciudad de Terrassa, y la de de San Francisco de Asís, en el barrio de Bellavista de les Franqueses del Vallès.

Estas nuevas parroquias no parten de cero. Se hallan en barrios relativamente nuevos con una población creciente en los que surgieron, hace años, algunas obras cristianas y se construyeron iglesias. Deseo agradecer su trabajo a quienes comenzaron a «construir» en esos lugares, en el sentido material, y sobre todo, en el sentido pastoral y espiritual. Demos gracias a Dios por poder recoger los frutos de sus desvelos en este Año de la Fe que estamos celebrando. He de indicar, también, que las cuatro comunidades han solicitado ser constituidas como

parroquias. Por parte del obispado hemos atendido esta petición, y se ha consultado a los organismos pertinentes.

La parroquia es una comunidad de fieles dentro de la Iglesia particular que el obispo encomienda a un rector. Dicha comunidad se reúne en torno a la Palabra de Dios y la Eucaristía y los otros sacramentos, y vive en comunión, compartiendo sus bienes, y se proyecta ayudando a los necesitados. En la parroquia se enseña también la doctrina cristiana y se transmite la fe. La parroquia es una comunidad de comunidades y debe propiciar la unidad de todas las diversidades que se encuentran en ella y que por ella quedan insertadas en la Iglesia universal. Por otra parte, es una comunidad que ha de vivir en conversión continua.

Aunque para algunos la parroquia como tal es una estructura superada, no podemos olvidar que viene a ser como la última localización de la Iglesia, su expresión más visible e inmediata, su rostro más próximo. La parroquia no es el edificio, el territorio o la estructura, sino la construcción de piedras vivas, la comunidad formada por las personas que la integran. Por eso más que nunca es preciso que re-

descubramos la parroquia como comunidad cristiana local, en la cual está presente y operante el misterio de Cristo y de la Iglesia.

Vivimos en un mundo que está en cambio continuo. Pero a pesar de los cambios profundos que han experimentado nuestros pueblos y ciudades, a pesar de las dificultades que padecemos para la acción pastoral, nuestras parroquias continúan siendo una referencia importante para el pueblo cristiano, y también para los no creyentes. A ellas se acercan los inmigrantes buscando ayuda, seguros de que serán bien recibidos. A ellas siguen acudiendo los fieles bautizados con más o menos perseverancia, pero encontrando siempre las puertas abiertas.

Por eso, podemos decir que nuestras parroquias tienen presente y futuro y que están llamadas a ser fermento evangelizador y a mantener su importante papel de integración social como una gran familia, como una casa abierta a todo el mundo, como una fuente en medio de la plaza —en feliz expresión del papa Juan XXIII— que ayuda a todos a calmar la sed de paz, de amor y de trascendencia.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa